

תזכיר חוק מטעם משרד המשפטים:

א. שם החוק המוצע

הצעת חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), (פיקוח אלקטרוני – תיקונים שונים), התשע"ז-2017

ב. מטרת החוק המוצע והצורך בו

בתאריך 21/12/14 תוקן חוק הסדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו – 1996 (להלן: חוק המעצרים), והוסף בו, בפרק ב', סימן ג'1 שעניינו מעצר בפיקוח אלקטרוני. בסימן האמור נקבעו כלל ההוראות הנוגעות למעצרו של אדם בתנאי פיקוח אלקטרוני, ובכלל זה הכוונת שיקול הדעת השיפוטי לגבי המועמדים המתאימים למעצר בפיקוח אלקטרוני, קביעת תוכנית הפיקוח, קביעת המנגנונים המינהליים לביצוע תוכנית הפיקוח, וההסדרים בעניין הפסקת תוכנית פיקוח. בהצעת החוק הנוכחית מוצע לתקן מספר סעיפים בחוק המעצרים ובחוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א – 1971 (להלן: חוק הנוער), ולהשלים בכך את ההסדרים שנקבעו בחוק האמור, וכן לתת מענה לנושאים שלא הוסדרו כל צרכם בחוק, בהתאם למפורט להלן.

עיקר 1

לסעיף 1(1): סעיף 12 לחוק המעצרים קובע את מסגרת סמכותו העקרונית של בית המשפט הדין בבקשת מעצר. במסגרת תיקון החוק והוספת סימן ג'1 כאמור, תוקן גם סעיף זה כך שהובהר בו כי בית משפט הדין בבקשת מעצר, רשאי להורות על מעצרו של אדם, "ובכלל זה על מעצרו בפיקוח אלקטרוני לפי הוראות סימן ג'1". זאת, בהתאם למעמדו של הפיקוח האלקטרוני שהוא למעשה מעצר, בהתאם לתיקון החוק, ולא חלופת מעצר כפי שהיה לפני התיקון. בהתאם לנוסח הסעיף, הכוונה היתה שבית המשפט מוסמך לעשות כן בכפוף להוראות סימן ג'1 – קרי, לאחר שקבע כי לא ניתן להסתפק בחלופת מעצר, וכי יש לעצור את הנאשם עד תום ההליכים, כמפורט בסעיף 22ב. אולם נראה כי תיקונו של סעיף זה, הפותח את סימן ג' בפרק ב' לחוק, יצר אי בהירות לגבי מועד הפעלתו של הפיקוח האלקטרוני על ידי בית המשפט, באופן שעלול להתפרש כאילו סמכות זו נתונה גם לגבי בקשה למעצר של חשוד לפני הגשת כתב אישום. על כן מוצע לחוקק את התוספת האמורה, ולהסתפק בנוסח של סעיף 21א) המבהיר את גדר סמכותו של בית המשפט לגבי מעצר בפיקוח אלקטרוני.

עיקר 2

לסעיף 1(2): בסעיף 60 לחוק המעצרים נקבע לגבי מי שהיה עצור בפיקוח אלקטרוני, כי התקופה המירבית להחזקתו במעצר לאחר הגשת כתב אישום וטרם התחלת משפטו תעמוד על 60 ימים. זאת, לעומת מי שעצור במקום מעצר, אשר התקופה המירבית למעצרו עד לתחילת משפטו עומדת על 30 ימים.

בסעיף 61 לחוק המעצרים נקבע כי התקופה המירבית למעצר עד תום ההליכים בפיקוח אלקטרוני, תעמוד על 18 חודשים, לעומת תשעת החודשים הקבועים לגבי מי שעצור במקום מעצר. בדומה לכך גם בסעיף 61ג), בו נקבעה סמכותו של בית

המשפט להאריך את המעצר עד למתן גזר דין, נקבעה לגבי עצור בפיקוח אלקטרוני תקופת הארכה מירבית של 180 ימים, לעומת 90 ימים לגבי עצור במקום מעצר.

תקופות המעצר המירביות בפיקוח אלקטרוני נקבעו לפרקי זמן ארוכים יותר כאמור, בשל העובדה כי ישנו הבדל מהותי בין מעצר במקום מעצר, על כל ההשלכות הנובעות מכך - התנתקות פיזית מסביבת המשפחה והקהילה, אבדן השליטה בסדר היום, מגבלות נוקשות על סוגי הפעילויות המתאפשרות לעצור ועל החזקת חפצים, וכפיפות מוחלטת למשטר בית המעצר – ובין מעצר בפיקוח אלקטרוני, שבמהלכו העצור נמצא בביתו (או במקום פיקוח אחר שנקבע לו), בקרב משפחתו וקהילתו, ושומר על מידה רבה של שליטה בתנאי מחייתו ובסדר יומו, בכפוף לתוכנית הפיקוח.

בשל הבדלים אלה נקבע כי ככלל, אין מקום להכפיף את המעצר בפיקוח אלקטרוני למגבלות הזמנים שנקבעו לגבי מעצר במקום מעצר, ושנועדו להגביל את התקופה שבה העצור, שהוא עדיין בחזקת חף מפשע, נאלץ להתמודד עם ההשלכות הקשות של מעצר בבית המעצר. ואולם, מאחר שקיים קושי להתמיד בתנאי מעצר בפיקוח אלקטרוני לתקופת זמן בלתי-מוגבלת, נקבע בחוק המעצרים כי תיקבע מיגבלה גם על התקופה המירבית למעצר בפיקוח אלקטרוני, והיא תעמוד על התקופות המירביות שנקבעו בסעיפים האמורים כמפורט לעיל.

עם זאת, סעיפי החוק האמורים אינם מתייחסים, בנוסחם כיום, למצב דברים שבו הנאשם נמצא ב"מעצר משולב": קרי – נאשם שבמהלך ניהול המשפט בעניינו נמצא תקופה מסוימת במעצר במקום מעצר, ותקופה נוספת הוא במעצר בפיקוח אלקטרוני. (אם משום שראשית היה במעצר בפיקוח אלקטרוני שהופסק מסיבות שונות, או משום שהיה קודם לכן במקום מעצר ולאחר מכן הוחלט על הקלה בתנאי מעצרו). בהעדר כל קביעה בחוק לגבי התקופה המירבית ל"מעצר משולב" מסוג זה, למעשה נוצרה לאקונה בשאלת אופן חישוב תקופת המעצר בטרם ישוחרר העצור ממעצרו, או יובא להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק.

שאלת אופן חישוב המעצר המשולב הגיעה לפתחו של בית המשפט העליון בבש"פ 4206/16, מדינת ישראל נ' טחימר.

בית המשפט נדרש לשאלה בדבר הכללת תקופת מעצר בפיקוח אלקטרוני במניין תקופת המעצר המירבית לפי החוק המעצרים, והאופן שבו יש לחשב את ימי המעצר בפיקוח אלקטרוני לצורך כך. בית המשפט הכריע, ברוב דעות, כי בהעדר הסדרה מפורשת בחוק לעניין זה, יש לגזור את ההכרעה בעניין ברוח סעיפי החוק האחרים, בהם קבע המחוקק כי גם תקופת המעצר בפיקוח אלקטרוני תהיה מוגבלת בזמן, וכי פרקי הזמן לעניין פיקוח אלקטרוני הם כפולים מפרקי הזמן שנקבעו לעניין מעצר במקום מעצר. לפיכך, נקבע כי קביעת יחס של 1:2 בין ימי מעצר במקום מעצר לימי מעצר בפיקוח אלקטרוני, לגבי מעצר משולב, עולה בקנה אחד עם ה"כימות הערכי" שערך המחוקק בין ימי המעצר השונים. היינו, לפי שיטה זו – שני ימי מעצר בפיקוח אלקטרוני יחשבו כיום מעצר אחד לצורך חישוב תקופת המעצר המירבית במעצר משולב, לפי סעיפים 60-62 לחוק.

בית המשפט ציין כי הכרעה זו נובעת מהצורך להשלים את הלאקונה בחוק, ברוח ההסדרים שנקבעו בו. לצד זאת, ציין בית המשפט כי "... מוטב שהמחוקק יאמר את דברו. אך כל עוד הדבר לא נעשה, נראה כי אין מנוס מכך שבית המשפט יתייחס לסוגיה על פי מיטב שיקול דעתו. הייתי מציע שמלאכת החקיקה תהיה מלאה, ותתייחס לכל השלבים השונים במהלך המשפט, הן ביחס לבגיר והן ביחס לקטין". [הש' הנדל, עמ' 37 לפסק הדין].

בהצעת החוק הנוכחית מוצע להשלים את הלאקונה בחוק על ידי קביעה פוזיטיבית של המחוקק באשר לאופן חישוב תקופות המעצר גם במקרה של מעצר משולב, ולהחליף את "הלכת טחומר", שנוצרה כתוצאה מחסר בחוק, במודל חקיקתי ברור ומפורש.

על פי המודל המוצע, תקופת המעצר המירבי בפיקוח אלקטרוני תיקבע בנפרד מתקופת המעצר במקום מעצר, ושתי תקופות אלה תחושבנה בנפרד. קרי: כאשר עצור נמצא חלק מתקופת המשפט במעצר במקום מעצר, וחלקה במעצר בפיקוח אלקטרוני – תקופת המעצר במקום מעצר תחושב על פי התקופות הקבועות זה מכבר בסעיפים 59 עד 62 לחוק, ואילו התקופות המירביות למעצר בפיקוח אלקטרוני ייקבעו בהתאם לסעיף 122ד1 המוצע, המסדיר זאת בנפרד. לשם השוואה, כאשר נאשם נמצא במשך חלק מתקופת המשפט במעצר במקום מעצר, ובחלקה הוא משוחרר בערובה בתנאי מעצר בית (ללא פיקוח אלקטרוני) – הרי שבמקרה כזה תקופת המעצר המירביות לשהייתו במקום מעצר – מוגבלות בהתאם לקבוע בחוק, ואילו לגבי תקופת מעצר הבית (כאשר הוא משוחרר בערובה) אין כל מגבלה, ואין היא באה כלל בחישוב התקופות לעניין התמשכות ההליך. בניגוד למצב זה, ועל אף הדמיון שבין שחרור למעצר בית ובין מעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני בבית המפוקח – מוצע לקבוע מגבלת זמן גם לגבי השהות במעצר פיקוח אלקטרוני. זאת, בשל המגבלות המשמעותיות המוטלות על העצור בהתאם לתכנית הפיקוח, והקושי להתמיד בה לאורך זמן, כפי שמלמד הנסיון המצטבר בתחום זה.

יחד עם זאת, מוצע שלא לכרוך יחד את תקופות המעצר השונות לצורך חישוב משך המעצר המירבי. זאת, משום שכל שיטת חישוב הכורכת יחד את שני סוגי המעצרים, ביחסים שונים (בין אם לפי היחסים שנקבעו בפסק הדין בעניין טחומר ובין בשיטת חישוב אחרת), יוצרת מנגנון מסורבל לחישוב מועד סיום המעצר או הארכתו, וגוררת אי בהירות לגבי התאריך בו יש להביא את העצור בפני בית המשפט להארכת מעצרו או לשחררו. זאת, מאחר שמועד זה עשוי להשתנות ללא הרף לאורך תקופת המעצר, בהתאם להחלטות השיפוטיות בנוגע למעצר בבית מעצר או בפיקוח אלקטרוני, או הפסקת המעצר בפיקוח אלקטרוני בשל הפרת תנאי הפיקוח והחזרת העצור לבית מעצר. כל החלטה כזו, כאמור, משנה באחת את חישוב המועדים ומצריכה דריכות תמידית של כל הצדדים להליך.

גם מבחינה מהותית, השוני המהותי בין אופיים של שני סוגי המעצר, כמפורט לעיל, מצדיק התייחסות נפרדת לכל אחד מהם, כפי שגם היום תקופת מעצר-בית אינה נספרת בחישוב משך המעצר המירבי.

לסעיף 122ד1(א)-(2): לאור כל האמור, מוצע לקבוע תקופה מירבית של 14 חודשים למעצר בפיקוח אלקטרוני בטרם הכרעת דין לגבי בגיר, ותקופה של 10 חודשים לקטין (כמפורט להלן לגבי תיקון חוק הנוער בסעיף 2 המוצע). תקופה זו היא קצרה יותר מהתקופה המירבית הקבועה בנוסח הנוכחי של החוק, אשר עומדת על 18 חודשים (סעיף 61), כאשר העצור שוהה במהלך התקופה כולה בתנאי פיקוח אלקטרוני. ואולם בית המשפט שלערעור רשאי להאריך תקופה זו בתקופות נוספות שלא יעלו על 120 ימים כל אחת (ולגבי קטין – 60 ימים כל אחת), מטעמים שיירשמו, כאשר מכלול הנסיבות מצריך זאת.

מוצע כי הסמכות להורות על הארכת התקופה, כאמור, תהיה נתונה לערכאת הערעור. באופן זה מתקיימת ביקורת אפקטיבית של ערכאה גבוהה יותר על התמשכות ההליך ועל תקופת מעצרו של המפוקח, אך מבלי להביא כל הארכה והארכה בפני בית המשפט העליון כפי שנקבע בסעיף 62 לגבי הארכות של מעצר במקום מעצר. אלא, רק מפוקחים שהדיון בעניינם מתנהל בבית המשפט המחוזי – יובאו להארכת מעצרו בפני בית המשפט העליון, ואילו מפוקחים שעניינם נדון בבית משפט השלום, יובאו להארכת מעצר, במקרה הצורך, בבית המשפט המחוזי. על החלטת בית המשפט המחוזי בעניין זה ניתן יהיה להגיש בקשה למתן רשות ערר בפני בית המשפט העליון, כאמור בסעיף 122ד1(4) המוצע.

כפי שהוסבר לעיל, תקופה זו – של מעצר בפיקוח אלקטרוני – תימנה בנפרד מהתקופה בה שהה הנאשם במעצר במקום מעצר, ואשר המגבלות לגביה קבועות בסעיף 61(א) לחוק. כלומר, לגבי נאשם ששהה במעצר עד תום ההליכים במקום מעצר במשך תשעה חודשים, ולאחר מכן בית המשפט הורה על המשך מעצרו בפיקוח אלקטרוני – יימנו מעתה 14 חודשי מעצר נוספים בפיקוח אלקטרוני. (זאת, בניגוד למצב שבו עצור ששהה בבית מעצר תשעה חודשים ולאחר מכן שוחרר בערובה בתנאי מעצר בית – עשוי לשהות במעצר בית תקופה בלתי-מוגבלת עד לסיום משפטו, וכן בניגוד להלכת טחימר בה תקופת המעצר האלקטרוני תשוקלל עם תקופת המעצר בבית מעצר לצורך חישוב תקופת המעצר המירבית).

לצד זאת, יודגש כי לגבי שני סוגי המעצר (כל אחד בפני עצמו), יימנו התקופות באופן מצטבר, קרי: כל התקופות שבהן שהה הנאשם בבית מעצר יצטרפו יחד לצורך חישוב תשעה חודשים לפי סעיף 61, וכן כל התקופות שבהן שהה הנאשם בפיקוח אלקטרוני יצטרפו יחד לצורך חישוב 14 חודשים לפי סעיף 122ד1 המוצע, גם אם תקופות אלה לא היו רצופות.

לסעיף 122ד1(א)(3): בהמשך לאמור לעיל, מוצע לקבוע כי כאשר נאשם שהה במעצר בפיקוח אלקטרוני תקופה של 14 חודשים, ולאחר מכן הורשע בדין – רשאי בית המשפט שהרשיעו להאריך את מעצרו בפיקוח אלקטרוני עד למתן גזר דין, לתקופה שלא תעלה על 120 ימים, ובית המשפט שלערעור רשאי להאריך תקופה זו בתקופות של 90 ימים נוספים, מטעמים שיירשמו. הסדר זה מקביל להסדר הקבוע בסעיף 61(ב) לגבי נאשם שהיה עצור בבית מעצר – שם רשאי בית המשפט להאריך את מעצרו בבית מעצר של הנאשם ב- 90 ימים. התקופה המוצעת של 120 ימים היא ממושכת יותר בשל טיבם השונה של סוגי המעצר, כמפורט לעיל, אך יחד עם זאת היא קצרה יותר מהתקופה של 180 ימים שנקבעה מלכתחילה בסעיף 61 לגבי פיקוח אלקטרוני, ושאותה מוצע לבטל כעת. זאת, בין היתר משום שתקופת ההארכה הקבועה כאן עשויה להצטרף לכל תקופה של מעצר במקום מעצר שקבע בית המשפט, כפי שהוסבר לעיל, ולא תחושב יחד עמה, ועל כן מוצע לקצרה במידה מסויימת.

תקופה זו ניתנת להארכה על ידי ערכאת הערעור, כמוסבר לעיל, וזאת – לתקופות נוספות של עד 90 ימים כל אחת, ומטעמים שיירשמו.

לסעיף 122ד1(א)(4): מוצע לקבוע כי כל אימת שבית המשפט המחוזי הורה על הארכת המעצר בפיקוח אלקטרוני (בשל היותו ערכאת ערעור על הליך המתנהל בבית משפט שלום), כמפורט בסעיפים הקודמים, ניתן להגיש בקשת רשות ערר לבית המשפט העליון, ובכך, במקרים המתאימים, תהיה למעשה ערכאת ביקורת נוספת על החלטת הארכת המעצר בפיקוח אלקטרוני.

לסעיף 122ד1(א)(5): בהמשך לאמור לעיל, מוצע להבהיר כי תקופות המעצר בפיקוח אלקטרוני יימנו בנפרד מתקופות המעצר במקום מעצר, לצורך חישוב תקופת המעצר המירבית על פי החוק. יחד עם זאת, מוצע לקבוע כי על בית המשפט הדן בהארכת מעצר לפי סעיפים 61(ג) או 62 לחוק, ישקול גם את התקופה בה שהה הנאשם במעצר בפיקוח אלקטרוני, במסגרת שיקוליו לעניין הארכת מעצר במקום מעצר, וכן בית המשפט הדן בהארכת מעצר בפיקוח אלקטרוני – ישקול גם את התקופה בה שהה העצור במעצר במקום מעצר. זאת, כדי להבטיח כי בית המשפט רואה לנגד עיניו את מכלול הנתונים הנוגעים לנאשם ולמעצרו בתקופת ניהול ההליך, לצורך קבלת ההחלטה המיטבית בעניינו, בנסיבות העניין.

לסעיף 1(3) [תיקון סעיף 22(ג)]: סעיף 22(ג) מסדיר את סמכותו של המנהל לאשר חלון פיקוח חד פעמי לצרכים המפורטים בסעיף, שהם צורך רפואי דחוף שאינו סובל דיחוי, וכן התייצבות לפני הממונה לצורך עריכת שימוע. בשני המקרים האלה נמצא כי יש הצדקה לאפשר חלון פיקוח שלא באמצעות הוראה של בית המשפט. מוצע להוסיף לסעיף זה גם אפשרות לפתוח חלון לצורך הגעת המפוקח אל סוהר שהוסמך לערוך בירור בעניין חשד להפרת תנאי תכנית הפיקוח, בנסיבות שבהן סבר המנהל שלא ניתן לקיים את הבירור במקום הפיקוח, מטעמים מיוחדים שיירשמו. פתיחת חלון מסוג זה תידרש, למשל, בנסיבות שבהן ישנו מידע אודות מתיחות במקום הפיקוח (על רקע פלילי, או בקשר עם ההפרה שבירורה נדרש), אשר עלולה לגרום לסיכון ממשי של גורמי הבירור אם יגיעו למקום.

בנוסף, מוצע לתקן טעות שנפלה בסעיף קטן (ג)1(ב) לגבי זהותו של הסוהר הבכיר המוסמך לקיים שימוע. בהתאם לקבוע בסעיף 22(3), מדובר בסוהר בכיר המוסמך לתפקיד זה בידי השר לביטחון הפנים ולא בידי נציב בתי הסוהר. זאת, בהתאם לפרקטיקה (המעוגנת בפקודת בתי הסוהר) על פיה השר הוא הגורם המסמיך סוהרים בכירים למילוי תפקידים שונים, כפי שהובהר בדיוני הכנסת בנושא זה. על כן מוצע לתקן בהתאם את הנוסח בסעיף 22(ג) כאמור.

עיקר 3

לסעיף 1(4) [תיקון סעיף 22]: סעיף 22(ב)1(1) לחוק קובע את סמכותו של הממונה להורות על הפסקת המעצר בפיקוח אלקטרוני והחזרת המפוקח למעצר במקום מעצר, בשל הפרה של תנאי הפיקוח כמפורט בסעיף. במהלך תקופת הפעלת הפיקוח האלקטרוני במתכונתו החדשה לאחר חקיקת החוק בנושא, הסתבר כי ישנם אירועים נוספים המצריכים מתן סמכות כאמור לממונה, בנסיבות שבהן לא ניתן, הלכה למעשה, להמשיך בתכנית הפיקוח. על כן מוצע לתקן את הסעיף ולהוסיף שני סוגי אירועים נוספים בהם תהיה לממונה הסמכות האמורה:

(1) כאשר המפוקח עצמו מבקש להפסיק את המעצר בפיקוח אלקטרוני. למשל מכיוון שהשהות במקום הפיקוח עם בני הבית נעשית בלתי-אפשרית עבורו מסיבות שונות, או מסיבה אישית אחרת. מאחר שמעצר בפיקוח אלקטרוני מותנה ממילא בהסכמת המפוקח, בהתאם להוראות סעיף 22(ב)א(1) לחוק – הרי שאם המפוקח מבקש להפסיק את תכנית הפיקוח, ממילא אין עוד מקום להמשיך בה. יחד עם זאת, בהעדר סמכות מפורשת – הממונה אינו רשאי להורות על העברתו של המפוקח למקום מעצר עד להחלטת בית המשפט בעניינו, ולשם כך מוצע לתקן את הסעיף כאמור. עם זאת, לגבי מפוקח שהוא קטין, מוצע לקבוע כי לא יורה הממונה על הפסקת הפיקוח האלקטרוני אלא לאחר שהתייעץ עם קצין מבחן בטרם קבלת ההחלטה. סייג זה נועד לוודא כי הפיקוח האלקטרוני לא יופסק בשל גחמה או משבר רגעי של הקטין המפוקח, נוכח ההשלכות המשמעותיות של הפסקת תכנית הפיקוח והעברתו למעצר במקום מעצר. קצין המבחן יוכל לשוחח עם הקטין ועם בני המשפחה ולהתרשם לגבי הסיבות שבשלן ביקש הקטין לסיים את הפיקוח האלקטרוני, ולראות האם ניתן לסייע לקטין בדרך כלשהי שתאפשר את המשך תכנית הפיקוח ותייתר את העברתו למעצר בבית מעצר.

(2) כאשר המפוקח אינו יכול לשהות עוד במקום הפיקוח שנקבע לו, למשל בשל סיומו של חוזה שכירות בדירת הפיקוח, או בשל בעיה אחרת שהתעוררה. במקרה כזה, מאחר שהממונה אינו מוסמך להורות על שינוי בתנאי הפיקוח או להעביר את המפוקח למקום פיקוח חלופי, יש להסמיכו להעביר את המפוקח למעצר במקום מעצר, עד לביקורת השיפוטית בעניינו לפי סעיף 22(ג), אז יוכל בית המשפט לקבוע הוראות מתאימות לגבי המשך המעצר. על הפסקת הפיקוח האלקטרוני מסיבה זו יחולו הוראות סעיף 22(ב)3-ו(4) לעניין מתן זכות טיעון למפוקח וסמכות מעצר עד

לקבל החלטה בעניינו. הפסקת תכנית הפיקוח מסיבה זו, לגבי קטין, תובא לידיעתו של קצין מבחן כאמור בסעיף 22ח(ב1)(2) המוצע.

עוד מוצע לקבוע בסעיף 22ח(ב1)(2), המוצע, כי כאשר הופסק הפיקוח האלקטרוני לגבי קטין בשל הסיבות שפורטו, יובא דבר ההפסקה לידיעתו של סניגורו של הקטין ללא דיחוי (בנוסף ליידוע קצין המבחן כמפורט לעיל), וכן מוצע לקבוע בסעיף 22ח(ג2) המוצע כי הוא יובא בפני בית המשפט בתוך 24 שעות מהפסקת המעצר. זאת, מכיוון שהפסקת הפיקוח בנסיבות אלה אינה תוצאה של הפרת תנאי הפיקוח, ולפיכך יש מקום לזרז את הביקורת השיפוטית שתאפשר, במקרים המתאימים, שינוי או התאמה של תכנית הפיקוח לנסיבות המשתנות, ותאפשר קיצור של התקופה בה שוהה הקטין במקום מעצר.

לתיקון המוצע לסעיף 22ח(ג1): מוצע לקבוע הוראות לגבי מצב דברים שבו הממונה מורה על הפסקת מעצר בפיקוח אלקטרוני בשל אחת מהעילות המפורטות בסעיף, והחזרתו של המפוקח לבית מעצר – אולם מדובר בעצור שכבר שהה במעצר במקום מעצר תקופה ממושכת המגיעה כדי התקופה המירבית המותרת להחזקתו במעצר במקום מעצר, לפי הוראות סעיפים 60 ו- 61, לפי העניין. בנסיבות אלה, כדי לא לסכל את אפשרות האכיפה של הממונה בעקבות הפרת משטר הפיקוח או בשל אי-היתכנות להמשך תכנית הפיקוח, מוצע לקבוע כי ניתן להחזיר את המפוקח למעצר במקום מעצר בהתאם לסמכות הממונה ולסמכות בית המשפט לפי הוראות סעיף 22ח, ואולם יש להביא את העצור בתוך 30 ימים לפני בית המשפט העליון לצורך דיון בהמשך מעצרו, לפי הוראות סעיף 62.

עיקר 4

לסעיף 1(5) [תיקון סעיף 60]: נוכח שינוי מודל החישוב של תקופות המעצר המירביות והפרדת תקופות המעצר במקום מעצר ובפיקוח אלקטרוני זו מזו, מוצע לתקן את סעיפים 60 עד 62, ולהתאימם למודל החדש שבסעיף 22ד1 המוצע, כמפורט לעיל. בסעיפים 61 ו- 62, כמפורט להלן, מוצע להפריד בין התקופות כאמור, ולבטל את המודלים שנוצרו כתוצאה מהתיקונים שהוכנסו בסעיפים אלה עם חקיקת חוק הפיקוח האלקטרוני, ובעקבות פסק הדין בעניין טחימר. לעומת זאת, סעיף 60 עוסק בתקופת מעצר קצרה יחסית, שלפני תחילת המשפט, שלגביה אין צורך ביצירת הסדר ייחודי, וניתן לאפשר גם חישוב משולב. לפיכך, התיקון המוצע לסעיף זה נועד להבהיר רק מהו המצב המשפטי לגבי "מעצר משולב" – נושא שלא הוסדר במודל חקיקת סימן ג'1 האמור, ושאליו התייחס פסק דין טחימר. מוצע להותיר על כן את תקופות המעצר המירביות הקבועות בסעיף, ואולם להוסיף כי לעניין תקופת מעצר משולבת – תעמוד תקופת המעצר המירבית על 60 ימים. כלומר, בניגוד למודל הקבוע בסעיף 22ד1 המוצע בנוגע להצטברות התקופות הנפרדות של מעצר במקום מעצר ובפיקוח אלקטרוני, הרי שלגבי התקופה שלפני תחילת המשפט – תקופת המעצר המירבית במעצר מלא תישאר 30 ימים, ואילו תקופת מעצר בפיקוח אלקטרוני תישאר 60 ימים גם אם בחלק מהתקופה שהה המפוקח במקום מעצר, ומניין הימים לא יחל להיספר מחדש מרגע העברתו למעצר בפיקוח אלקטרוני.

לסעיף 1(6) [תיקון סעיף 61]: נוכח השינויים המוצעים בהצעת החוק הנוכחית בכל הנוגע לחישוב תקופות המעצר בפיקוח אלקטרוני, בהתאם להוראות סעיף 22ד1 המוצע, בנפרד מתקופת המעצר במקום מעצר, מוצע למחוק את ההתייחסות לתקופת מעצר בפיקוח אלקטרוני בסעיף 60(א) ו- (ג), ולהבהיר כי התקופות הקבועות בהם נוגעות למעצר במקום מעצר בלבד, ואילו לגבי תקופת המעצר בפיקוח אלקטרוני יחולו הוראות סעיף 22ד1 כאמור.

בהקשר זה, מוצע לתקן את סעיף קטן (ג) וכן להוסיף את סעיף קטן (ד): על פי הקבוע כיום בסעיף קטן (ג), אם הרשיע בית משפט את הנאשם בדיון לאחר ששהה במעצר במקום מעצר תקופה המצטרפת כדי תשעה חודשים, רשאי בית המשפט להאריך את מעצרו ב - 90 ימים נוספים עד למתן גזר דין, ולאחר תקופה זו – אם טרם ניתן גזר דין, ישוחרר הנאשם מן המעצר (אלא אם כן יוארך המעצר עוד לפי הוראות סעיף 62). מאחר שתקופות המעצר בשני סוגי המעצר מחושבות כעת בנפרד לפי המודל המוצע, ואין מצטברות, מוצע להוסיף את הסיפא של סעיף קטן (ג) ולהבהיר כי אם לא ניתן גזר הדין בתוך המועד האמור, רשאי בית המשפט גם להורות על העברתו של הנאשם למעצר בפיקוח אלקטרוני, ובהתאם לאמור בסעיף קטן (ד) - תקופת המעצר בפיקוח אלקטרוני תימנה בהתאם לקבוע בסעיף 1ד22 המוצע, קרי – 14 חודשים במצטבר (ולגבי קטין – עשרה חודשים). דהיינו, אם כבר שהה הנאשם במהלך משפטו בפיקוח אלקטרוני – תימנה תקופה זו בחישוב משך המעצר הנותר בפיקוח אלקטרוני. ובהתאם לכך – גם הארכת התקופה תיעשה בהתאם למנגנון הקבוע באותו סעיף.

לסעיף 1(7) [תיקון סעיף 62]: סעיף זה מסדיר את האפשרות להאריך תקופות מעצר, מעבר לתקופות המירביות הקבועות בסעיפים 59 עד 61, על ידי שופט של בית המשפט העליון כמפורט בסעיף. מוצע לתקן את הסעיף בהתאם למתכונת החדשה לעניין אופן חישוב תקופות המעצר כמפורט לעיל. בהתאם לכך, מוצע למחוק את ההתייחסות למשך מעצר בפיקוח אלקטרוני מהסעיף, שכן לגבי יחולו הוראות סעיף 1ד22 כאמור. לצד זאת, יובהר כי בית המשפט העליון רשאי, בין היתר, להורות על העברתו של עצור למעצר בפיקוח אלקטרוני, ולאחר שהועבר עצור למעצר בפיקוח אלקטרוני – תחול תקופת המעצר המנויה בסעיף 1ד22, קרי – תקופה של 14 חודשים שתחושב באופן מצטבר, ותכלול את כל התקופות שבהן שהה העצור בפיקוח אלקטרוני במהלך המשפט. וככל שתידרש הארכה נוספת של תקופה זו – ההארכה תיעשה בהתאם לאופן הארכת המעצר בפיקוח אלקטרוני המוסדרת בסעיף 1ד22.

סעיף 62(ב) מסדיר את סמכותו של שופט בית המשפט העליון להאריך את המעצר לתקופות ממושכות יותר, של 150 ימים בכל פעם, בנסיבות המפורטות בסעיף. גם לגבי סעיף זה, בדומה לסעיפים הקודמים, מוצע להפריד בין מעצר במקום מעצר ובין מעצר בפיקוח אלקטרוני, שהרי הארכת תקופות המעצר בפיקוח אלקטרוני נעשית בהתאם להוראות סעיף 1ד22, הן מבחינת משך התקופות והן מבחינת סמכות ההארכה, שאינה נעשית בהכרח על ידי בית המשפט העליון.

יחד עם זאת, מאחר שהסעיף מאפשר הארכת המעצר לתקופות ממושכות יותר מהתקופות המנויות בסעיף 1ד22 לגבי מעצר בפיקוח אלקטרוני, מוצע לקבוע, בסעיף קטן (ג), כי אם התקיימו הנסיבות המפורטות בסעיף קטן (ב), רשאי שופט של בית המשפט העליון להאריך גם את תקופת המעצר בפיקוח אלקטרוני בתקופות של עד 150 ימים בכל פעם. זאת, משום שאחרת נוצרת אנומליה: בעוד שמעצר במקום מעצר, שהוא קשה ומכביד יותר ממעצר בפיקוח אלקטרוני – ניתן להאריך לתקופות של עד 150 ימים בהתאם לאמור בסעיף, הרי שסעיף 1ד22 אינו מאפשר תקופות כאלה, ולפיכך דווקא מעצר בפיקוח אלקטרוני, שהוא קל יותר, יוארך לתקופות קצרות יותר גם אם נתוניו של התיק מצריכים מעצר ממושך יותר. על כן מוצע להחיל את הסמכות האמורה גם לגבי מעצר בפיקוח אלקטרוני, ולהשאירה, גם לגבי מעצרים אלה, בידי בית המשפט העליון, נוכח התקופות הממושכות שבהן מדובר.

לסעיף 1(8) [תיקון סעיף 62א]: סעיף 62א מסמך את בית המשפט להאריך את תקופת המעצר של נאשם עד ל – 72 שעות, כדי לאפשר לתובע שהודיע על כוונתו לעשות כן, להגיש בקשה לבית המשפט העליון להאריך את מעצרו לפי סעיף 62. מוצע לתקן את הסעיף כך שיחול בהתאם לנוסחים המעודכנים, הן לגבי מעצר במקום מעצר והן לגבי מעצר בפיקוח אלקטרוני, בין אם מדובר בעצור שעומד להשתחרר ממעצר (מכל הסוגים), ובין אם מדובר בעצור הנמצא במקום מעצר ועומד לעבור למעצר בפיקוח אלקטרוני. בכל אחד מהתרחישים האלה, אם סבר התובע ששחרור העצור ממעצר או שהעברתו ממעצר במקום

מעצר למעצר בפיקוח אלקטרוני תגדיל את הסיכון לציבור או את החשש מפני בריחתו של העצור, הוא רשאי לבקש את הארכת מעצרו של הנאשם (במקום מעצר או בפיקוח אלקטרוני, לפי העניין), ובהתאם להוראות הסעיף – בית המשפט מוסמך לצוות על מעצרו של הנאשם לתקופה מוגבלת, לצורך הגשת בקשה כאמור.

לסעיף 2 [תיקון חוק הנוער]: סעיף 10'ב לחוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א – 1971 (להלן: חוק הנוער), קובע תקופות מעצר מיוחדות לגבי קטינים, שהן קצרות יותר מהתקופות הקבועות בחוק המעצרים. לגבי תקופות המעצר בפיקוח אלקטרוני, כאשר נחקק סימן ג'1 בפרק ב' לחוק המעצרים, לא נקבעו תקופות מותאמות לגבי קטינים, וחלו לגביהן אותן התקופות שנקבעו בחוק המעצרים לגבי בגירים. עם ההסדרה המחודשת של תקופות המעצר בפיקוח אלקטרוני כעת, מוצע להסדיר גם נושא זה ולקבוע תקופות מעצר בפיקוח אלקטרוני קצרות יותר לגבי עצורים קטינים, אשר גם מעצר מסוג כזה – מקשה עליהם במידה ניכרת, ומצריך מידה גבוהה של משמעת ויכולת הסתגלות, אשר הולכות ונעשות מאתגרות יותר ככל שמשך המעצר מתארך.

בסעיף קטן (א) מוצע לתקן את סעיף 10'ב(2) לחוק הנוער, המחליף את סעיף 61'ג(ג) לחוק המעצרים בהסדר מותאם לעניין קטינים. מוצע לתקן את הנוסח כך שיותאם לנוסח המעודכן של סעיף 61'ג(ג), כנוסחו בסעיף 2'ג(6) לחוק המוצע.

בסעיף קטן (ב) מוצע לתקן את סעיף 10'ג(2) לחוק הנוער כך שההפניה בסעיף תהיה מותאמת לנוסח המתוקן של חוק המעצרים בעקבות התיקון הנוכחי.

בסעיף קטן (ג) [הוספת סעיף 10'ג2] מוצע לקבוע תקופות מעצר מקוצרות בפיקוח אלקטרוני לגבי קטינים, כאמור לעיל, ובהתאם לכך לקבוע נוסח מותאם של סעיפים 1'ד22(א), 22'ח(ג) ו 61'ד(ד) לחוק המעצרים: לגבי מעצר במקום מעצר, תקופת המעצר שנקבעה בסעיף 10'ד לחוק הנוער לגבי מעצר לאחר הגשת כתב אישום, היא שני שלישים מהתקופה שנקבעה לגבי הבגירים בחוק המעצרים. מוצע לשמור על פרופורציה דומה גם לגבי תקופות המעצר בפיקוח אלקטרוני (שהוא, כאמור לעיל, קל יותר מאשר מעצר בבית מעצר), כך שתקופת המעצר המירבית בפיקוח אלקטרוני תעמוד לגבי קטין על 10 חודשים. כמו כן, תקופות ההארכה של המעצר בפיקוח אלקטרוני של קטינים יעמדו על מחצית התקופות שייקבעו לפי המוצע לגבי בגירים, גם זה – בדומה לפרופורציות שנקבעו בהקשר זה בסעיפים 10'ב ו 10'ג לחוק הנוער.

עוד מוצע לקבוע בסעיף 10'ג2(ג) המוצע, הוראות בעניין הפיקוח השיפוטי על מעצר בפיקוח אלקטרוני: סעיף 10'ד(ב) בחוק הנוער קובע כי לגבי קטין הנמצא במעצר בית לפרק זמן העולה על 16 שעות, או שנמצא במעצר בפיקוח אלקטרוני, יתקיים דיון בבית המשפט אחת לשלושה חודשים. זאת, במטרה להבטיח ביקורת שיפוטית בתדירות קבועה, על הנעשה עם הקטין בתקופה שבה מוטלת עליו מגבלה מסוג זה. מאחר שלפי סעיף 1'ד22(א) לחוק המעצרים, כנוסחו בסעיף 10'ג2(א) לחוק הנוער לעניין קטינים, משך המעצר המירבי בפיקוח אלקטרוני לגבי קטין הוא 10 חודשים, שלאחריהם יש לבקש מבית המשפט הארכות נוספות שלא יעלו על 60 ימים כל אחת (בהתאם לצורך), ממילא לאחר חלוף 10 חודשים מתחילת המעצר בפיקוח אלקטרוני, מובא הקטין בפני בית המשפט אחת ל-60 ימים לכל הפחות, והמודל הקבוע בסעיף 10'ד(ב) בחוק הנוער לעניין זה, מתייתר. לכן מוצע לקבוע שהוראות סעיף זה לא יחולו לאחר שהקטין שהה 10 חודשים במעצר בפיקוח אלקטרוני, ומכאן ואילך תיערך הביקורת השיפוטית במסגרת הבקשות להארכת מעצרו.

ג. השפעת החוק המוצע על החוק הקיים

בהתאם למוצע, יתוקן חוק המעצרים, וכן יתוקן חוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א – 1971 עם ההתאמות הנדרשות.

ד. השפעת החוק המוצע על תקציב המדינה, על תקנים במשרדי הממשלה ועל ההיבט המינהלי

אין

ה. נוסח החוק המוצע:

להלן נוסח החוק מוצע:

הצעת חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), (פיקוח אלקטרוני – תיקונים שונים), התשע"ז-2017

תיקון חוק	1. בחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו –
המעצרים	[1] 1996 (בחוק זה – חוק המעצרים) -

(1) בסעיף 12, המילים "ובכלל זה על מעצרו בפיקוח אלקטרוני לפי הוראות סימן ג'1", יימחקו.

(2) אחרי סעיף 22ד יבוא:

"תקופת הפיקוח 22ד1. (א) (1) תקופת הפיקוח המצטברת, לא תעלה על 14 חודשים;

(2) על אף האמור בפיסקה (1), היה הנאשם במעצר בפיקוח אלקטרוני תקופה המצטרפת כדי 14 חודשים ומשפטו בערכאה הראשונה לא נגמר בהכרעת דין, רשאי בית המשפט שלערעור להאריך את תקופת הפיקוח בתקופות נוספות שלא יעלו על 120 ימים כל אחת, מטעמים שיירשמו;

(3) ניתן פסק דין מרשיע נגד נאשם
לאחר שהיה נתון במעצר בפיקוח
אלקטרוני לתקופה המצטרפת כדי
14 חודשים בשל אותו כתב אישום,
רשאי בית המשפט שהרשיעו לצוות
על הארכת תקופת הפיקוח או על
מעצרו מחדש בפיקוח אלקטרוני עד
למתן גזר דין, אם מצא כי יש עילה
למעצרו; תקופת הפיקוח לפי פסקה
זו לא תעלה על 120 ימים, ואולם
רשאי בית המשפט שלערעור
להאריך את תקופת הפיקוח
בתקופות נוספות שלא יעלו על 90
ימים כל אחת, מטעמים שיירשמו.

(4) על החלטת בית המשפט המחוזי
להאריך את התקופות כאמור בסעיף
קטן זה, ניתן לפנות בבקשה למתן
רשות לערור לפני בית המשפט
העליון.

(5) במניין תקופת המעצר המירבית לפי

סעיף 61, ומשך הארכת המעצר
המירבית במקום מעצר לפי סעיף
62, לא תובא בחשבון התקופה שבה
היה העצור במעצר בפיקוח אלקטרוני
לפי הוראות סימן זה; ואולם בית
משפט הדן בהארכת מעצר עד למתן
גזר דין לפי סעיף 61(ג), או בית
המשפט העליון, בדונו בהארכת
מעצר לפי סעיף 62, ישקול, בין
היתר, גם את עובדת שהותו של
הנאשם במעצר בפיקוח אלקטרוני,
ואת משך המעצר כאמור, ובית
משפט הדן בהארכת מעצר בפיקוח
אלקטרוני לפי סעיף זה, ישקול גם
את עובדת שהותו של העצור במעצר
במקום מעצר, ואת משך המעצר
כאמור.

(3) בסעיף 22(ג), בפיסקה (1)(ב), במקום "שהנציב הסמיכו לכך"

יבוא "שהשר הסמיכו לכך", ובסופה יבוא: או לצורך הופעת
המפוקח לפני סוהר שהמנהל הסמיכו לכך, כאמור בסעיף
22ט(א), לשם עריכת בירור בדבר חשד להפרת תנאי תכנית
הפיקוח, אם סבר המנהל כי לא ניתן לקיים את הבירור במקום
הפיקוח, מטעמים מיוחדים שיירשמו."

(4) בסעיף 22 ח -

(א) אחרי סעיף קטן (ב) יבוא:

"(ב1) (1) בלי לגרוע מהוראות סעיף קטן (ב), הממונה

רשאי להורות על הפסקת המעצר בפיקוח
אלקטרוני והחזרת המפוקח למעצר במקום מעצר,
בהתקיים אחד מאלה:

(א) המפוקח ביקש להפסיק את המעצר
בפיקוח אלקטרוני; ואולם, היה המפוקח
קטין – לא יורה הממונה על הפסקת
המעצר בפיקוח אלקטרוני אלא לאחר
שהתייעץ עם קצין מבחן כהגדרתו בחוק
הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול),
התשל"א - [2] 1971 (להלן – קצין מבחן).

(ב) המפוקח אינו יכול לשהות עוד במקום
הפיקוח שנקבע לו, והוא נאלץ לעזוב אותו
באופן מיידי, ויחולו לעניין זה הוראות סעיף
קטן (ב)(3) ו (4).

(2) הופסק המעצר בפיקוח אלקטרוני לפי סעיף
קטן זה, לגבי מפוקח שהוא קטין – תובא הפסקת
המעצר לידיעת סניגורו של המפוקח ללא דיחוי,
ולעניין פסקה (1)(ב) – גם לידיעת קצין מבחן.

(ב) אחרי סעיף קטן (ג)(2) יבוא -

"(א2) על אף האמור בפיסקאות (1) ו-(2), היה
המפוקח קטין, והופסק המעצר בפיקוח אלקטרוני בשל
העילות המפורטות בסעיף קטן (ב1)(1), יובא העצר
לפני בית המשפט לא יאוחר מתום 24 שעות מהפסקת
המעצר."

(ג) אחרי סעיף קטן (ג) יבוא:

"(ג1) הורה הממונה על הפסקת המעצר בפיקוח
אלקטרוני לפי סעיף זה, לגבי מפוקח שכבר שהה
במעצר במקום מעצר תקופה המצטרפת כדי 30 ימים
לעניין סעיף 60 [בטרם תחילת משפט], תשעה חודשים
לעניין סעיף 61(א) [בטרם הכרעת דין], או 90 ימים
לעניין סעיף 61(ג) [בטרם מתן גזר דין בעניין], יובא
העצור לבית המשפט העליון בתוך 30 ימים מהיום שבו
אישר בית המשפט את החלטת הממונה לפי סעיף קטן
(ג)(1), לשם קבלת החלטה בדבר המשך מעצרו, לפי
סעיף 62."

(5) בסעיף 60, במקום "מעצר בפיקוח אלקטרוני" יבוא "מעצר
שכולו או חלקו בפיקוח אלקטרוני".

(1) בסעיף קטן (א), אחרי "היה נתון במעצר" יבוא "במקום מעצר", המילים "ואם היה נתון במעצר בפיקוח אלקטרוני – תקופה המצטרפת כדי 18 חודשים" יימחקו, ובמקום הסיפא החל במילים "ישוחרר מן המעצר" יבוא "יועבר למעצר בפיקוח אלקטרוני או ישוחרר מן המעצר, בערובה או ללא ערובה, כפי שיוורה בית המשפט";

(2) במקום האמור בסעיף קטן (ג) יבוא:

"(ג) בלי לגרוע מהוראות סעיף 62, ניתן פסק דין מרשיע נגד נאשם לאחר שהיה נתון במעצר במקום מעצר לתקופה המצטרפת כדי תשעה חודשים בשל אותו כתב אישום, רשאי בית המשפט שהרשיעו לצוות על הארכת מעצרו במקום מעצר או על מעצרו מחדש כאמור עד למתן גזר דין, אם מצא כי יש עילה למעצרו; ציווה בית המשפט על מעצרו של הנאשם במקום מעצר, ולא ניתן גזר דין בתוך 90 ימים מיום שציווה בית המשפט כאמור, ישוחרר הנאשם מן המעצר או יועבר למעצר בפיקוח אלקטרוני, כפי שיוורה בית המשפט.

(3) בסופו יבוא:

"(ד) הורה בית המשפט על העברתו של נאשם למעצר בפיקוח אלקטרוני כאמור בסעיף קטן (א) או (ג) – יחולו לעניין תקופת המעצר והארכתה הוראות סעיף 122ד1.

(א) במקום האמור בסעיף קטן (א) יבוא:

"(א) על אף הוראות סעיפים 59 עד 61, רשאי שופט של בית המשפט העליון לצוות על הארכת המעצר במקום מעצר או על מעצר מחדש כאמור, לתקופה שלא תעלה על 90 ימים, ולחזור ולצוות כך מעת לעת, וכן להורות על שחרורו של הנאשם בערובה או ללא ערובה או על העברתו למעצר בפיקוח אלקטרוני; הורה בית המשפט על העברת הנאשם למעצר בפיקוח אלקטרוני – יחולו לעניין תקופות המעצר והארכתן הוראות סעיף 122ד1 בשינויים המחוייבים."

(ב) בסעיף קטן (ב), במקום "הארכת המעצר או על מעצר מחדש" יבוא "הארכת המעצר במקום מעצר או על מעצר מחדש כאמור", המילים "ובכלל זה על מעצר בפיקוח אלקטרוני" יימחקו, ובסופו יבוא: "או על העברתו למעצר בפיקוח אלקטרוני; הורה בית המשפט על העברת הנאשם למעצר בפיקוח אלקטרוני, יחולו לעניין תקופות המעצר והארכתן הוראות סעיף 1ד22 בשינויים המחוייבים.

(ג) על אף האמור בסעיפים 1ד22(א)(2) או (3), 61(ד), ובסעיפים קטנים (א) ו (ב) [בסעיף זה], שהה עצור במעצר בפיקוח אלקטרוני, וחלפה תקופת המעצר המירבית הקבועה בסעיף 1ד22(א)(1), רשאי שופט של בית המשפט העליון להאריך את תקופת המעצר בפיקוח אלקטרוני בתקופות נוספות שלא יעלו על 150 ימים כל אחת, אם סבר כי לא ניתן יהיה להשלים את הליכי המשפט בתוך תקופות ההארכה המנויות בסעיף 1ד22(א)(2) או (3) לפי העניין, בשל הסיבות המנויות בסעיף קטן (ב).".

(8) במקום האמור בסעיף 62א, יבוא:

ב "62א. הודיע תובע על כוונתו לבקש את מעצרו של נאשם שעומד להשתחרר ממעצר [במקום מעצר או בפיקוח אלקטרוני], או לעבור ממעצר במקום מעצר למעצר בפיקוח אלקטרוני או שאינו עצור, לאחר שחלפו התקופות המירביות למעצרו לפי סעיפים 1ד22 או 61, לפי העניין, בשל אותו כתב אישום, רשאי בית המשפט, אם מצא כי יש עילה למעצרו של הנאשם, לצוות על מעצרו לתקופה שלא תעלה על 72 שעות לשם הגשת בקשה למעצר או להארכת מעצר לפי סעיף 1ד22 או 62, לפי העניין."

2. בחוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א – [3] 1971:

תיקון חוק הנוער

ב

(א) בסעיף 10יב(2), אחרי "במעצר" יבוא "במקום מעצר", במקום "הארכת מעצרו או על מעצרו מחדש" יבוא "הארכת מעצרו במקום מעצר או על מעצרו מחדש כאמור", ובסופו יבוא "או יועבר למעצר בפיקוח אלקטרוני, כפי שיוורה בית המשפט".

(ב) בסעיף 10יג(2), אחרי "סעיף קטן (ב)" יבוא "ו- (ג)".

(ג) אחרי סעיף 10ג1 יבוא:

"משך מעצר 10ג2 (א) סעיף 122ד1 (א) לחוק המעצרים
בפיקוח ייקרא, לעניין קטין, כך:
אלקטרוני"

122ד1 (א) (1) תקופת הפיקוח המצטברת,

לא תעלה על 10 חודשים;

(2) על אף האמור בפסקה (1), היה
הנאשם במעצר בפיקוח אלקטרוני
תקופה המצטרפת כדי 10 חודשים
ומשפטו בערכאה הראשונה לא נגמר
בהכרעת דין, רשאי בית המשפט
שלערעור להאריך את תקופת
הפיקוח בתקופות נוספות שלא יעלו
על 60 ימים כל אחת, מטעמים
שיירשמו;

(3) ניתנה הכרעת דין שלפיה נקבע
כי נאשם ביצע את העבירה, לאחר
שהיה נתון במעצר בפיקוח אלקטרוני
לתקופה המצטרפת כדי 10 חודשים
בשל אותו כתב אישום, רשאי בית
המשפט שהכריע את דינו לצוות על
הארכת תקופת הפיקוח או על מעצרו
מחדש בפיקוח אלקטרוני עד למתן
גזר דין, אם מצא כי יש עילה למעצרו;
תקופת הפיקוח לפי פסקה זו לא
תעלה על 60 ימים, ואולם רשאי בית
המשפט שלערעור להאריך את
תקופת הפיקוח בתקופות נוספות
שלא יעלו על 45 ימים כל אחת,
מטעמים שיירשמו.

(ב) סעיף 122ח1 (ג) לחוק המעצרים

ייקרא, לעניין קטין, כך:

"(ג1) הורה הממונה על הפסקת
המעצר בפיקוח אלקטרוני לפי
סעיף זה, לגבי מפוקח שכבר
שהה במעצר במקום מעצר
תקופה המצטרפת כדי 30
ימים לעניין סעיף 60 [בטרם
תחילת משפט], ששה
חודשים לעניין סעיף 61(א)
[בטרם הכרעת דין], או 45 או
75 ימים, לפי העניין, לעניין
סעיף 61(ג) [בטרם מתן גזר
דין בעניינו], כנוסחם כפי שהם
מוחלים בסעיף 10'ב לחוק
זה [4], יובא העצור לבית
המשפט העליון בתוך 20 ימים
מהיום שבו אישר בית המשפט
את החלטת הממונה לפי סעיף
קטן (ג1), לשם קבלת
החלטה בדבר המשך מעצרו,
לפי סעיף 62.

(ג) הוראות סעיף 10'ד(ב) לא יחולו לאחר
שהקטין השלים תקופת מעצר בפיקוח
אלקטרוני המצטרפת כדי 10 חודשים.

[1] ס"ח התשנ"ו, עמ' 338.

[2] ס"ח התשל"א, עמ' 134.

[3] ס"ח התשל"א, עמ' 134.

[4] זוהי הדרך להפנות לנוסח "המתקן" של הסעיפים לפי חוק הנוער, ר' למשל סעיף 99(2)(ג) לחוק המאבק בטרור.